

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **N. V. K.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Blažkem, advokátem se sídlem Trojdílná 13/440, Praha 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2004, čj. OAM-6630/VL-11-K04-2003, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 89/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2004, č. j. 30 Az 89/2004 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Rudolfa Blažka **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce

vycestoval z vlasti z ekonomických důvodů za výdělkem; dalším důvodem jeho žádosti o udělení azylu byla legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný dále konstatoval, že ekonomické problémy a nezaměstnanost nejsou důvodem pro udělení azylu na území České republiky; nepříznivá hospodářská situace postihuje ve Vietnamu bez rozdílu značnou část obyvatelstva a nejedná se tedy o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pouhá osobní nespokojenost žalobce se situací ve vlasti, ventilovaná na schůzích zemědělského družstva, není důvodem pro udělení azylu; žalobce navíc výslovně potvrdil, že se státními orgány v zemi původu problémy neměl. Žalovaný neshledal v žalobcových tvrzeních žádný důvod pronásledování ani obavy z pronásledování z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu. K legalizaci pobytu doporučil žalovaný využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2004, č. j. 30 Az 89/2004 - 22, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce netvrdil, že by zemi původu opouštěl z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu, špatnou ekonomickou situaci ani nezaměstnanost nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu, neboť vůbec nesouvisí s důvody pronásledování nezbytnými pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud konstatoval, že touha po lepších životních podmínkách, než jsou v zemi původu, nemůže být důvodem pro udělení azylu. Podle soudu žalovaný nepochybil ani v rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování, neboť žalobce ani netvrdil existenci nějaké konkrétní překážky; je nepravděpodobné, že by měl být vězněn v případě legálního odchodu ze země původu, když se tak nestalo ani v případě předchozího ilegálního opuštění Vietnamu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že život ve Vietnamu není spravedlivý, za sehnání zaměstnání je zapotřebí dávat úplatek. Stěžovatel dále uvedl, že se ve vlasti cítil být vykořisťován a utlačován, měl problém se uživit. V případě návratu do země původu by jej sousedé považovali za zrádce, navíc by musel čelit nebezpečí pronásledování úřadů, jelikož Vietnam opustil ilegálně. Na základě výzvy Krajského soudu v Hradci Králové podal tímto soudem ustanovený zástupce doplnění kasační stížnosti, v němž zopakoval tvrzení žalobce obsažená v kasační stížnosti a kromě toho uvedl, že v zemi původu stěžovatele nejsou dodržována lidská práva. Dále namítl, že krajský soud nezná současnou situaci a poměry ve Vietnamu, přičemž podle něj nemohou obstát informace z Ministerstva zahraničí USA ani z Ministerstva vnitra Velké Británie. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti svědčí o jeho diskriminaci. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2004, č. j. 30 Az 89/2004 - 22, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož nelze poskytnutí azylu zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je na rozdíl od žalovaného i krajského soudu přesvědčen o tom, že důvod pro udělení azylu je dán tím, že byl v zemi původu utlačován a vykořisťován, a že pro něj bylo obtížné sehnat zaměstnání. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že ve shodě se žalovaným i se soudem prvního stupně tuto námitku neshledal důvodnou, neboť v důvodech žalobce, jimiž byly zejména ekonomické problémy a nezaměstnanost v zemi původu, nebylo možné shledat jeho pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu, jelikož žalobcovy důvody nelze podřadit pod pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. K obavě žalobce z pronásledování úřadů v zemi původu z důvodu ilegálního opuštění Vietnamu Nejvyšší správní soud konstatoval, že v pohovoru k žádosti o udělení azylu žalobce výslovně uvedl, že poslední opuštění země původu bylo legální. Proto nelze dospět k závěru, že by byl v případě návratu do země původu pronásledován, když ostatně ani v minulosti nebyl pronásledován i v případech ilegálního opuštění země původu. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu není dán. K tvrzení uvedenému v doplnění kasační stížnosti, jež zpochybnilo relevanci zpráv o zemi původu žalobce, a k námitce, že krajský soud nezjistil dostatečně situaci ve Vietnamu, Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlídnout, neboť tato tvrzení nebyla uplatněna v žalobním řízení, přičemž však podle citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud ke skutečnostem uplatněným po vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 6. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy odměna advokáta činí 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

